

O manželství a rozhodnutí zůstat svobodný

V tomto článku bychom chtěli psát o Božím záměru pro vztah mezi mužem a ženou v kontrastu se zneužíváním sexuality v dnešní době. Rádi bychom též poukázali na hodnotu rozhodnutí se pro život bez manželství kvůli Božímu království. Dále chceme zmínit, co říká Bible o vztazích mezi manželi a svobodnými lidmi v křesťanském společenství, které jsou založeny na bratrské lásce přesahující lásku mezi mužem a ženou.

Obsah

- 1 Úvodní myšlenky k hodnotě rozhodnutí pro život bez manželství
- 2 Následování Ježíše
- 3 „Není dobré, aby člověk byl sám...“ – myšlenky o manželství a sexualitě
- 4 K otázce čistoty
 - 4.1 Jak rozumět vyjádření “trápit se” 4 v 1. listě Korintským 7:9?
- 5 Rozhodnutí pro život bez manželství
- 6 Svědectví z raně křesťanské literatury
- 7 K otázce kněžského celibátu
- 8 „Kdo činí vůli Boží, to je můj bratr, má sestra i matka“ – jak bratrská láska mění rodiny

📌 1 Úvodní myšlenky k hodnotě rozhodnutí pro život bez manželství

V následujícím textu se chceme dotknout tématu, které má pro osobní život člověka velký význam. Téměř pro všechny lidi je samozřejmostí začít chodit s partnerem nebo si nějakého hledat. Tato touha po partnerství je často spojena s velkým očekáváním, které pak nezdárka vede ke zklamání končícímu hlubokou krizí, dokonce i mezi lidmi, kteří se pokládají na věřící.

Naproti tomu se málokdo svobodně a vědomě rozhodl vzdát partnerství, sexuality a rodinného života a svůj život odevzdal pro jiný cíl. Tato myšlenka není Novému zákonu vůbec cizí. Ježíš i apoštol Pavel o ní mluví. Také z raných křesťanských spisů víme, že se mnozí křesťané té doby rozhodli pro život bez manželství kvůli Božímu království.

Posbírali jsme různé myšlenky o hodnotě a významu manželství a života bez manželství v Božích očích a o tom, co o této otázce říká Bible. Tento text je určen především lidem vyznávajícím křesťanskou víru, protože bychom chtěli vzbudit jejich povědomí o tom, že Boží slovo nemluví o manželství jako o jediné možnosti. Mluví též o často opomíjené možnosti vzdát se manželství pro Boží království.

Abychom se vyhnuli nedorozumění, chtěli bychom zdůraznit, že rozhodnutí křesťana zůstat svobodným nespojujeme s katolickým celibátem, ke kterému se členové musí zavázat, když chtějí vstoupit do kněžského semináře nebo řeholního řádu. Více o tom v textu níže.

Jsme si dobře vědomi, že tato otázka je velmi obsáhlá a že ji musíme omezit na nejpodstatnější myšlenky. Rádi navážeme kontakt s každým, kdo by měl hlubší zájem dozvědět se více o myšlenkách, kterých jsme se tu mohli jen dotknout.

📌 2 Následování Ježíše

Ježíš volal k následování lidí v různých životních situacích. O Petrovi např. víme, že byl ženatý (Markovo ev. 1:29–31). Někteří jiní, jako například apoštol Jan, byli pravděpodobně v době, kdy je Ježíš povolal, ještě mladí a svobodní. Nezávisle na tom, v jaké životní situaci se učedníci nacházeli, Ježíš vyzývá k následování každého stejně:

Šly s ním velké zástupy. Obrátil se a řekl jim: „Přichází-li někdo ke mně a nemá v nenávisti [1] svého otce a matku, manželku a děti, bratry a sestry, ano i vlastní duši, nemůže být mým učedníkem. [...] Tak tedy žádný z vás, kdo neopouští všechno, co mu náleží, nemůže být mým učedníkem.“ (*Lukášovo evangelium 14:25–27,33 Český studijní překlad*)

Lukáš umístil tato Ježíšova slova přímo za podobenství o velké hostině:

Ježíš mu řekl: „Jeden člověk chystal velikou večeři a pozval mnoho lidí. Když měla hostina začít, poslal svého služebníka, aby řekl pozvaným: ‚Pojďte, vše už je připraveno.‘ A začali se jeden jako druhý vymlouvat. První mu řekl: ‚Koupil jsem pole a musím se na ně jít podívat. Prosím tě, přijmi mou omluvu.‘ Druhý řekl: ‚Koupil jsem pět párů volů a jdu je vyzkoušet. Prosím tě, přijmi mou omluvu!‘ Další řekl: ‚Oženil jsem se, a proto nemohu přijít.‘ Služebník se vrátil a oznámil to svému pánu. Tu se pán domu rozhněval a řekl svému služebníku: ‚Vyjdi rychle na náměstí a do ulic města a přiveď sem chudé, zmrzačené, slepé a chromé.‘ A služebník řekl: ‚Pane, stalo se, jak jsi rozkázal, a ještě je místo.‘ Pán řekl služebníku: ‚Vyjdi za lidmi na cesty a k ohradám a přinut je, ať přijdou, aby se můj dům naplnil. Neboť vám pravím: Nikdo z těch mužů, kteří byli pozváni, neokusí mé večeře.‘“ (*Lukášovo evangelium 14:16–24*)

Ježíš vyjmenovává různé případy, ve kterých lidé nebyli připraveni odpovědět na Boží pozvání. Je zde zmíněn i manželský vztah. Ježíš ukazuje, že i manželství a rodina musí být podřízeny povolání být jeho učedníkem.

Apoštolové doprovázeli Ježíše po celou dobu jeho veřejného působení. Z příkladu Pána Ježíše se od samého počátku učili připravenost dávat svůj soukromý život stranou kvůli službě Božímu království. Bez této připravenosti by nebyli následování Ježíše hodni. Můžeme se od nich učit správným hodnotám. Nejdůležitější v životě je Bůh a věci spojené s Božím královstvím, které mají věčnou hodnotu. Všechno ostatní, manželství, rodina, profesní život, patří k tomuto pomíjivému světu. I když tyto věci mohou být samy o sobě dobré, měly by mít v životě člověka až druhé místo, protože netrvají věčně.

Je to je zřejmé i z rozhovoru mezi Ježíšem a saduceji:

V ten den přišli za ním saduceové, kteří říkají, že není vzkříšení, a předložili mu dotaz: „Mistře, Mojžíš řekl: ‚Zemře-li někdo bez dětí, ať se s jeho manželkou podle řádu švagrovství ožení jeho bratr a zplodí svému bratru potomka.‘ U nás bylo sedm bratrů. První po svatbě zemřel, a protože neměl potomka, zanechal svou ženu svému bratru. Stejně i druhý, třetí a nakonec všech sedm. Naposledy ze všech zemřela ta žena. Ažbude vzkříšení, komu z těch sedmi bude patřit? Vždyť ji měli všichni!“ Ježíš jim však odpověděl: „Mýlíte se, neznáte Písma ani moc Boží. Po vzkříšení se lidé nežení ani nevdávají, ale jsou jako nebeští andělé. A pokud jde o vzkříšení mrtvých, nečetli jste, co vám Bůh pravil: ‚Já jsem Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův‘? On přece není Bohem mrtvých, nýbrž živých.“ (*Matoušovo evangelium 22:23-32*)

Z citátu je vidět, že osobitost manželského vztahu nepřetrvá do věčnosti, jinak by Ježíš musel dát Saduceům za pravdu.

Když tedy bylo manželství dáno jen pro tento svět, nesmíme v něm hledat svoje životní štěstí. Existuje mnohem vyšší cíl – věčné společenství s Bohem. Tam už manželský vztah nebude hrát roli. Láska k Bohu naplní vztahy stejnou láskou ke každému, s kým budeme mít ve věčnosti společenství. Tohoto cíle můžeme dosáhnout jen skrze lásku k Bohu, která je nade vše — pokud nás nic a nikdo neodradí následovat Ježíše a žít v poslušnosti jeho přikázáním.

Více vysvětlení ohledně tohoto bodu je možné najít v tématu „[Obrácení](#)“ a „[Kdo je křesťan](#)“.

3 „Není dobré, aby člověk byl sám...“ - myšlenky o manželství a sexualitě

V příběhu o stvoření čteme:

I řekl Hospodin Bůh: „Není dobré, aby člověk byl sám. Učiním mu pomoc jemu rovnou.“[...] I uvedl Hospodin Bůh na člověka mrákotu, až usnul. Vzal jedno z jeho žeber a uzavřel to místo masem. A Hospodin Bůh utvořil z žebra, které vzal z člověka, ženu a přivedl ji k němu. Člověk zvolal: „Toto je kost z mých kostí a tělo z mého těla! Ať muženu se nazývá, vždyť z muže vzata jest.“ Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem. Oba dva byli nazí, člověk i jeho žena, ale nestyděli se.“ (*1. Mojžíšova 2:18, 21-25*)

Bůh stvořil ženu jako pomoc pro muže. Oba se měli o sebe navzájem starat a doplňovat se ve všech oblastech života. Když vstoupí do manželství, stanou se jedním tělem, to znamená, že v tomto světě jsou před Bohem nerozlučitelně spojeni. Hluboce se jeden druhému svěřili a zavázali se k vzájemné věrnosti.

Důvěra, kterou si dva lidé před vstupem do manželství slíbí, je spojena s velkou společnou zodpovědností. Oba se účastní stvořitelského díla skrze plození potomků, výchovu dětí k lásce k Bohu a k bázni před Ním.

„Jedno tělo“ nemůže nikdo oddělit. I když jsou ve Starém zákoně příklady pro polygamií (mnohoženství), přesto výraz „jedno tělo“ ukazuje, že se tito lidé vzdálili původnímu Božímu záměru a že jen monogamie (jednoženství) je Boží vůlí. Muž nemůže opustit svou matku a svého otce a být sjednocen se svou ženou více než jedenkrát. Manželé si mají být věrni, dokud je smrt nerozdělí.

I když existují situace, kdy je oddělení se od partnera nevyhnutelné, neznamená to, že jejich „bytí jedním

tělem“ (manželství) je rozvázáno a tím pádem je možné uzavřít nový manželský svazek. Jen když jeden z partnerů zemře, je druhý partner svobodný znovu vstoupit do manželství.

V tomto bodě bychom už více nezabíhali do podrobností. K otázce rozvodu najdete na této webové stránce podrobné téma: [Rozvod a nové manželství](#).

Po příběhu o stvoření však následuje příběh o pádu člověka:

Žena viděla, že je to strom s plody dobrými k jídlu, lákavý pro oči, strom slibující vševědoucnost. Vzala tedy z jeho plodů a jedla, dala také svému muži, který byl s ní, a on též jedl. Oběma se otevřely oči: poznali, že jsou nazí. Spletli tedy fíkové listy a přepásali se jimi. [...] Hospodin Bůh zavolal na člověka: „Kde jsi?“ On odpověděl: „Uslyšel jsem v zahradě tvůj hlas a bál jsem se. A protože jsem nahý, ukryl jsem se.“ Bůh mu řekl: „Kdo ti pověděl, že jsi nahý? Nejedl jsi z toho stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst?“ Člověk odpověděl: „Žena, kterou jsi mi dal, aby při mně stála, ta mi dala z toho stromu a já jsem jedl.“ [...] Ženě (Bůh) řekl: „Velice rozmnožím tvé trápení i bolesti těhotenství, syny budeš rodit v utrpení, budeš dychtit po svém muži, ale on nad tebou bude vládnout.“ (1. kniha Mojžíšova 3:6-7, 9-12, 16)

Skrze pád do hříchu se mnoho věcí v tomto světě změnilo k horšímu. Člověk se k Bohu obrátil zády. Odmítl důvěrný a láskyplný vztah se svým Stvořitelem, což přineslo zásadní změnu i do vztahu mezi ženou a mužem. Čteme, že Adamovi a jeho ženě se otevřely oči a poznali, že jsou nazí. Předtím se před sebou navzájem nestyděli, potom se však snažili ukrýt před Bohem a zakrýt svoji nahotu. Byl narušen stvořitelský záměr — čistý a neporušený vztah mezi Bohem a člověkem i mezi lidmi.

Od této chvíle žena ztratila své útočiště v Bohu a místo toho začala bezpečí a oporu hledat u muže. A muž, který odmítl Boha jako svou hlavu a svého Pána, změnil svůj postoj bratrsky pečujícího ochránce své ženy na postoj vládce.

Ve světě kolem nás vidíme, že oblast vztahů mezi muži a ženami s sebou nese velký potenciál pokušení a hříchů. Právě oblast sexuality často přináší do života lidí hodně utrpení, zkaženosti a rozdělení. I když je známé, že takové hříchy existovaly už během dějin lidstva, nikdy zneužívání sexuality nedosáhlo takového rozměru jako dnes. Jedním příkladem je, že podle statistik je jedna třetina dat na internetu pornografického obsahu a každé čtvrté vyhledávání na internetu je hledání pornografických webových stránek[2]. A co zde lidé mohou najít je ohavné.

Jak zkažený musí být charakter člověka, kterému se takové věci líbí, místo aby se od toho hned s nechutí odvrátil. Jak moc museli lidé dnes ztratit citlivost, když nevidí, že pornografie nemá nic společného s láskou, ale že je výrazem nejhlubšího ponížení člověka.

Žel, mnoho mladých lidí se brzy vydává do takových hříchů a jsou jimi zotročeni. Důsledkem je otupění vlastního svědomí a ztráta úcty vůči lidem opačného pohlaví. Člověk tak ničí svůj cit pro věrnost a schopnost čistě a nezištně milovat. Dosvědčuje to časté střídání partnerů, rozvody, patchworkové — “sešivané” rodiny, které patří k všednímu obrazu naší společnosti. Kde je sexualita zneužívána pro sebeuspokojení nebo se druhý člověk stává pouhým objektem vlastního uspokojení, tam vládne ohavný egoismus, který má v tomto případě obzvláště důsledky pro charakter a svědomí člověka. A protože toto sobectví nemůže člověka nikdy naplnit, rozvíjí se dále do takových zvrhlostí, jako je násilí vně i mimo manželství, prostituce, pedofilie...

Také praktikovaná homosexualita, tedy sexuální vztahy mezi osobami stejného pohlaví, patří do oblasti zneužívání sexuality. Pohlavní pud byl lidem dán za účelem rozmnožování a udržení lidské rasy, což v

homosexuálních vztazích možné není. V centru takových vztahů očividně stojí uspokojení vlastních tužeb. V Písmu jsou takové praktiky odsouzeny jako výsledek odklonění člověka od svého Stvořitele, které vychází z povýšenosti a hledání vlastní slávy.

Boží hněv se zjevuje z nebe proti každé bezbožnosti a nepravosti lidí, kteří svou nepravostí potlačují pravdu. Vždyť to, co lze o Bohu poznat, je jim přístupné, Bůh jim to přece odhalil. Jeho věčnou moc a božství, které jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže nemají výmluvu. Poznali Boha, ale nevzdali mu čest jako Bohu ani mu nebyli vděční, nýbrž jejich myšlení je zavedlo do marnosti a jejich scestná mysl se ocitla ve tmě. Tvrdí, že jsou moudří, ale upadli v bláznovství: zaměnili slávu nepomíjitelného Boha za zobrazení podoby pomíjitelného člověka, ano i ptáků a čtvernožců a plazů. Proto je Bůh nechal na pospas nečistým vášním jejich srdcí, takže zneuctívají svá vlastní těla; vyměnili Boží pravdu za lež a klanějí se a slouží tvorstvu místo Stvořiteli – on budiž veleben na věky! Amen. Proto je Bůh vydal v moc hanebných vášní. Jejich ženy zaměnily přirozený styk za nepřirozený a stejně i muži zanechali přirozeného styku s ženami a vzplanuli žádostí jeden k druhému, muži s muži provádějí hanebnosti, a tak sami na sobě dostávají zaslouženou odplatu za svou scestnost.“ (list Římanům 1:18–27)

Nezkaženému člověku pocit studu brání, aby se sexualita stala něčím samoučelným a byla oddělena od celoživotní věrnosti v manželském svazku, který dává pohlavnímu spojení ochranu a důstojnost.

Mladé dívky a ženy, které svá těla nedůstojně nabízejí mužům ve jménu „svobodné lásky“, tak v sobě ničí ducha mateřství. Důkaz podávají také čísla potratů. Milióny žen^[3] zabíjejí své bezbranné děti před tím, než spatří světlo světa a dopouštějí se tak zločinu obrovského rozsahu. Zde sobectví jasně odhaluje svůj ničivý charakter. Další druh nepřátelství k dětem je zřejmý na různých metodách antikoncepce. Mnozí lidé možná nevědí, že např. užívání antikoncepčních pilulek s sebou nese i vážná zdravotní rizika pro ženy. Nejzávažnějším morálním problémem těchto pilulek je skutečnost, že mohou způsobit potrat. Nezabraňují pouze oplodnění vajíčka. V případě, že by vajíčko bylo oplodněno, pilulka zabráni embryu – vznikajícímu člověku, který právě začal žít – aby v děloze našlo místo, kde by se mohlo usadit a musí umřít.

Jako častý argument proti kritice umělých potratů a antikoncepce bývá uváděna populační exploze. Z křesťanského hlediska však tento argument nemůže být odůvodněn, zvláště v západním světě, kde i přes nízkou porodnost je vysoká potratovost.

Skutečná příčina problémů lidstva spočívá v tom, že se většina lidí neptá na to, jak náš Stvořitel chtěl, abychom zde na zemi žili. Mnozí lidé, kteří by i mohli v rámci svých možností něco v tomto světě změnit, jsou vedeni hledáním vlastního prospěchu. Jsou lhostejní a nezodpovědní vůči nouzi druhých bez výčitek svědomí. Tím zapříčiněná sociální nespravedlnost, stejně jako nezodpovědný přístup k sexualitě nemohou a nesmějí být řešeny nelidskými a životu nepřátelskými prostředky. Jednu křivdu přece není možné napravit další křivdou.

Jediným skutečným řešením je obrácení se k dobrým Božím řádům, tak jak je známe z Bible — k nezištné lásce k bližnímu, která hledá, co je nejlepší pro všechny místo hledání vlastního prospěchu.

Jsme si vědomi, že většina lidí není připravena žít v takové lásce, a proto ani nemůžeme očekávat velké změny ve světě. Přesto pro ty, kteří chtějí žít s dobrým svědomím před Bohem a lidmi, neexistuje žádná jiná cesta. V dějinách lidstva se bohužel stalo obvyklým, že obrovské množství lidí nehledá pravdu ani skutečné dobro. Proto se ani v této důležité otázce nechceme řídit názory většinové společnosti.

Nezištná láska a sebeobětování v rámci hranic celoživotní manželské smlouvy je jediné, co může vztahu mezi mužem a ženou skutečně prospívat. Bůh sám nás takové lásce učí. Proto se manželské páry nemají zaměřovat na sebe navzájem, ale společně a každý osobně na Boha. Když někdo od svého partnera očekává naplnění života, nakládá na druhého neúnosné břímě. Mnoho vztahů na takových očekáváních, která může naplnit jedině Bůh, ztroskotalo. On sám je tím, kdo je nejdůležitější v životě člověka a cílem, ke kterému člověk směřuje. Jen ten, kdo žije ze vztahu s Bohem, bude schopen se odevzdat bez sobeckých motivů. V manželství, kde tato nezištná láska vládne, není v centru partner ani sexualita. Takový vztah se vyznačuje hlubokým smyslem pro Bohem požadovanou čistotu a svatost, která vytváří základ pro vztah mezi mužem a ženou, kteří si uvědomují vysokou zodpovědnost za účast na Božím stvoření v pohlavním sjednocení.

Proto Bůh člověku dal zvláště pro tuto oblast velmi jasný řád, na který v dnešní době myslí jen velmi málo lidí. JEDEN muž a JEDNA žena k sobě patří až do konce života. Sexualita patří do manželství a JEN tam. S tím je spojena otevřenost pro děti, které Bůh dává. Pokud jsou k tomu před Bohem důvody, je pro nás křesťany sexuální zdrženlivost jediným možným prostředkem zabraňujícím početí. Jako morálně zodpovědné může být i přirozeně plánované rodičovství. Jen tam, kde jsou tyto řády uznávány a dodržovány ve svatosti, dostává manželský svazek hodnotu, která mu před Bohem náleží.

Ještě jedna myšlenka k nemanželskému partnerství: chybějící oddací list neznamena, že člověk může měnit partnery podle libovůle. Tam, kde se muž a žena rozhodli spolu žít prakticky jako v manželství, jsou k sobě oba po zbytek svého života vázáni, jako kdyby byli oddáni. Přesto ale takové „volné“ vztahy nejsou legitimním manželstvím, protože k němu patří i veřejné přiznání se k partnerovi (v naší společnosti to znamená podepsání oddacího listu na úřadě).

⚓ 4 K otázce čistoty

... na našich webových stránkách můžete najít téma k této otázce: [Čistota a její význam](#). Zde bychom rádi dodali myšlenky, které se týkají zvláště čistoty v manželství.

Někteří lidé si myslí, že problémy v oblasti sexuální čistoty mohou být řešeny vstupem do manželství. Pro toto vysvětlení používají 1. list Korintským 7:8-9:

Svobodným a vdovám pravím, že je pro ně lépe, když zůstanou tak jako já. Je-li jim zatěžko žít zdrženlivě, ať vstoupí v manželství, neboť je lepší žít v manželství než se trápit.

Manželství je znehodnoceno, když je vnímáno jako řešení pro člověka, který nemůže ovládnout své pohlavní touhy. Takové myšlení poukazuje na nízkou morální úroveň, kterou by Pavel určitě nepodporoval. Často mluví proti sexuálním hříchům a o tom, že Duch určuje život křesťana, a ne tělo (např. Galatským 5:16). Čím hlubší je rozhodnutí křesťana sloužit Bohu a milovat své bratry a sestry v Kristu, tím mají tělesné touhy méně prostoru v jeho životě. Jak by mohl dát Pavel takovou radu, manželstvím zlegalizovat život v nezkontrolovatelných sexuálních vášních?

V 1. listě Korintským 6:13, 17-20 Pavel píše:

Jídlo je pro žaludek a žaludek pro jídlo; Bůh však jednou učiní konec obojímu. Tělo však není pro smilstvo, nýbrž pro Pána, a Pán pro tělo.[...] Kdo se oddá Pánu, je s ním jeden duch. Varujte se smilstva! Žádný jiný hřích, kterého by se člověk dopustil, netýká se jeho těla; kdo se však dopouští smilstva, hřeší proti vlastnímu tělu. Či snad nevíte, že

vaše tělo je chrámem Ducha svatého, který ve vás přebývá a jež máte od Boha?
Nepatříte sami sobě! Bylo za vás zapláceno výkupné. Proto svým tělem oslavujte Boha.

4.1 Jak rozumět vyjádření “trápit se” [4] v 1. listě Korintským 7:9?

Pavel vidí manželství pro křesťana správné jen tehdy, když jsou pro něj důvody a motivy před Bohem dobré. Musel myslet na takové věřící, kteří se již vnitřně hluboce s myšlenkou na život v manželství s konkrétní osobou ztotožnili. Tím byli „zapálení“ mateřsky nebo otcovsky pečovat o rodinu, zodpovědně vychovávat děti na cestách Božích, odevzdat se partnerovi v čisté lásce a být mu oporou podle Boží vůle.

Je dobré si stavět před oči Ježíšův nárok ohledně čistoty. V Matoušově evangeliu 5:27–28 čteme:

Slyšeli jste, že bylo řečeno: ‚Nezcizoložíš.‘ Já však vám pravím, že každý, kdo hledí na ženu chtivě, již s ní zcizoložil ve svém srdci.

Hřích začíná v srdci, myšlenkách a touhách. Tam musí dojít k očištění. V následujících verších Ježíš ukazuje cestu k tomuto cíli:

Jestliže tě svádí tvé pravé oko, vyrvi je a odhoď pryč, neboť je pro tebe lépe, aby zahynul jeden z tvých údů, než aby celé tvé tělo bylo uvrženo do pekla. A jestliže tě svádí tvá pravá ruka, utni ji a odhoď pryč, neboť je pro tebe lépe, aby zahynul jeden z tvých údů, než aby se celé tvé tělo dostalo do pekla. (Matoušovo ev. 5:29–30)

Tomu, kdo se pevně rozhodne nedat hříchu v myšlenkách žádné místo a oddělí se od všeho, co k hříchu může svádět, daruje Ježíš svobodu od veškeré nečistoty.

Ohledně manželského vztahu píše Pavel v 1. listu Korintským 7:1–6

O tom, co jste mi psali: Pro člověka je dobré, aby se nedotýkal ženy. Ale abyste se vyvarovali smilstva, ať má každý svou ženu a každá ať má svého muže. Muž ať plní své ženě, čím je povinen, a stejně i žena svému muži. Žena nevládne svým tělem, nýbrž její muž, podobně ani muž nevládne svým tělem, nýbrž jeho žena. Neodpírejte se navzájem, leda po vzájemné dohodě na čas, abyste se uvolnili pro modlitbu, a opět buďte spolu, aby vás pro vaši nezdrženlivost nepokoušel Satan. To říkám jako dovolení, ne jako příkaz. (Český studijní překlad)

Pavel tu odpovídá na otázku, kterou položili křesťané z Korintu. Nevíme přesně, jak zněla. Ve verších 2–6 mluví o křesťanech, kteří vstoupili do manželství. I když ve verši 1 říká, že je lepší pro muže nedotýkat se ženy, radí manželům, aby se jeden druhému neodpírali. Zdůrazňuje, že manželé nepatří sami sobě, ale také svému partnerovi. Nebylo by láskyplné chtít se vzdát pohlavního života bez souhlasu svého partnera. Pavel zde varuje před nebezpečím pokušení pro partnera, který za zdržením se sexuálního vztahu nestojí celým srdcem.

Nicméně říká, že je manželskému vztahu ku prospěchu, když se oba partneři spolu rozhodnou sexuálního vztahu na čas vzdát, aby byli volní pro modlitbu a upnuli svoji pozornost k Bohu a tím zachovali správné priority.

V listě Tesalonickým 4:3–5 čteme:

Neboť toto je vůle Boží, vaše posvěcení, abyste se zdržovali necudnosti a každý z vás aby uměl žít se svou vlastní ženou (řecky "nádobou") svatě a s úctou, ne ve vášnivé chtivosti jako pohané, kteří neznají Boha.

Na rozdíl od většiny nevěřících se má muž chovat ke své ženě svatě a uctivě. Toto důtklivé varování ukazuje, že manželství samotné není ochranou před sexuálními hříchy. Také sexuální život v manželství je velkou výzvou pro partnery ovládat své žádosti, a ne být jimi ovládáni.

Petr k tomu píše:

Stejně i muži: když žijete se svými ženami, mějte pro ně porozumění, že jsou slabší; a prokazujte jim úctu, protože jsou spolu s vámi dědičkami daru života. Tak vašim modlitbám nebude nic překážet. (1.list Petřův 3:7)

I zde jsou muži vyzváni, aby se chovali ke svým ženám ohleduplně a počestně. Kde takové chování v manželství chybí, tam je narušen i vztah s Bohem.

Další verš najdeme v listě Židům 13:4:

Manželství ať mají všichni v úctě a manželé ať jsou si věrni, neboť neřestné a nevěrné bude soudit Bůh.

Úsilí o svatost je základem života každého křesťana nezávisle na tom, jestli žije nebo nežije v manželství:

Vždyť Bůh nás nepovolal k nečistotě, nýbrž k posvěcení. Kdo tím pohrdá, nepohrdá člověkem, nýbrž Bohem, jenž vám dává svého svatého Ducha. (1. List Tesalonickým 4:7-8)

✞5 Rozhodnutí pro život bez manželství

Ježíš mluvil o manželství jako o celoživotním svazku, odmítl rozvod, a tak vyzdvihl hodnotu a vážnost manželství.

Ukázal svým učedníkům ještě jinou cestu, která manželství přesahuje – cestu, kterou se on sám rozhodl jít – vzdát se manželství pro Boží království, najít naplnění v samotném Bohu a ve službě pro Něj.

Učedníci mu řekli: „Jestliže je to s mužem a ženou takové, pak je lépe se neženit.“ On jim odpověděl: „Ne všichni pochopí to slovo; jen ti, kterým je to dáno. Někteří nežijí v manželství, protože jsou k tomu od narození nezpůsobilí; jiní nežijí v manželství, protože je nezpůsobilými učinili lidé; a někteří nežijí v manželství, protože se ho zřekli pro království nebeské. Kdo to může pochopit, pochop. (Matoušovo ev. 19:10-12)

Ježíš věděl, že „Ne všichni pochopí to slovo“ o možnosti zřici se manželství pro království nebeské. Pro člověka, který nezná Boží moc a jehož myšlení je zaměřeno na materiální věci je myšlenka takové oběti nepředstavitelná. Tomu však, kdo obrátí svůj zrak k věčnosti a s tímto pohledem vidí pomíjivost tohoto světa, bude „dáno“ porozumění, že je lepší být svobodný pro službu v Božím království.

Ježíš povzbuzuje každého, kdo má tuto možnost, aby ji využil.

Když Ježíš upřednostnil život bez manželství kvůli Božímu království, neudělal to proto, že by manželství snižoval, jako to dělali gnostici.

Duch výslovně praví, že v posledních dobách někteří odpadnou od víry a přidrží se těch, kteří svádějí démonskými naukami, jsou pokrytci, lháři a mají vypálen cejch na vlastním svědomí. Zakazují lidem ženit se a jíst pokrmy, které Bůh stvořil, aby je s děkováním požívali ti, kdo věří a kdo poznali pravdu. (1. Timoteovi 4:1-3)

Ideologie gnostiků byla charakterizována nenávisť vůči tělu a odmítnutím materiálního světa jako něčeho zlého. To vedlo mnohá gnostická hnutí k přísnému asketismu a zakazování např. uzavírání sňatků, protože podle jejich učení nemají být další duše uvězněny v těle - ve vězení materiálního světa. Na tomto pozadí se slova v 1. listě Timoteovi 2:15 stávají srozumitelnějšími: „Spasena bude jako matka, jestliže setrvá ve víře, lásce, svatosti a střízlivosti“.

Když provdaná žena přijala svou roli manželky a matky vážně a přivedla na svět děti, ukázala tak, že odmítá falešné učení gnostiků - to byl zásadní krok k jejímu spasení, stejně jako víra, láska, svatost a počestnost.

Když se křesťan rozhodne žít jako svobodný, potom tak činí z lásky k Bohu a z vděčnosti za spasení, které přijal - vybere si to, co je lepší ve srovnání s tím, co je dobré.

Bůh řekl prvnímu člověku: „Plodte se a množte se“. V dnešním světě žije velmi mnoho lidí, kteří Boha neznají a ztrácí se v různých filozofických a náboženských názorech a představách. Naproti tomu je velmi málo lidí připraveno Ježíše následovat celým svým srdcem a přinést do světa světlo evangelia.

Láska k ztraceným lidem motivovala Pavla neúnavně nasazovat svůj život pro jejich spásu. Taková láska motivovala mnoho křesťanů po něm a také nás, být co nejméně zatíženi materiálními povinnostmi a starostmi, které s sebou manželství přináší, abychom mohli duchovně sloužit mnohým lidem.

V 1. Korintským 7 Pavel třikrát opakuje, že každý má zůstat ve stavu, ve kterém byl povolán (verše 17.20.24). Chce věřící povzbudit, aby se zcela zaměřili na přicházející nepomíjivý svět.

Pro ty, kteří byli svobodní, když se obrátili, to obvykle znamenalo svobodnými i zůstat.

Máš ženu? Nechtěj se s ní rozejít. Jsi bez ženy? Žádnou nehledej. (1. Korintským 7:27)

Tímto povzbuzením nechtěl Pavel možnost sňatku vyloučit. Každého situace však má být před Bohem upřímně zkoumána. Jeden příklad najdeme ve verších 36 - 38:

Domnívá-li se někdo, že jedná nečestně vůči své snoubence, která je už ve zralém věku, a že se patří, aby si ji vzal, ať udělá, co chce: nehřeší. Ať se vezmou.

Ve v. 36 jde o muže a ženu, kteří byli při svém obrácení už zasnoubeni [5] a kteří se už připravili na společný manželský život. Pavlův názor, že se mohou vzít, má být chápán ve smyslu ústupku, jak dále píše:

Ale kdo je v nitru pevný, nic ho nenutí, má v moci svou vlastní vůli a pevně se rozhodl, že se s ní neožení, jedná dobře. Takže kdo se ožení se svou snoubenkou, jedná dobře, ale kdo se neožení, udělá lépe.

Křesťan, který žije v manželství, může také sloužit mnohými způsoby, jak je dosvědčeno v Novém zákoně. Avšak vzhledem k tomu, že z manželského života přirozeně vyplývají mnohé závazky a úlohy, je rozdělen (viz v. 33–34). Proto Pavel mluví o „světských starostech“, doslova soužení v těle ve verši 28. Vychovávat děti a starat se o ně je dobrý a důležitý úkol. Přesto chce Pavel křesťany ušetřit starostí a těžkostí, které by je omezovaly plně se věnovat mnohým duchovním úkolům.

Možná mnozí křesťané v Korintě chtěli přerušit svůj manželský život, aby mohli být volnější pro duchovní úkoly. O tom jim Pavel píše, že by si sice přál, aby každý byl svobodný jako je on, ale i bratr, který se ožení, je od Boha požehnán dary, kterými může sloužit (verš 7) a neměl by se snažit od manželky oddělit (verš 27).

Na druhou stranu v této kapitole napomíná i křesťany žijící v manželském svazku, aby si byli vědomi pomíjivého charakteru manželství a stavěli manželský život až za věci, které jsou spojeny s nepomíjivým světem.

Chci říci, bratří, toto: Lhůta je krátká. Proto ti, kdo mají ženy, ať jsou, jako by je neměli, [...] “ a kdo užívají věcí tohoto světa, jako by neužívali; neboť podoba tohoto světa pomíjí.” (1. Korintským 7:29.31)

Někteří lidé zastávají názor, že Pavel naléhal na křesťany, aby nevstupovali do manželství, protože viděl, že se blíží konec světa. K tomu bývají uváděny verše 26 a 29:

Myslím tedy, že vzhledem k nynější tísní je dobré, aby člověk zůstal tak, jak je.[...] Ale toto vám, bratři, říkám, že čas je zkrácený. A tak i ti, kdo mají ženy, ať jsou, jako by je neměli;“ (Český studijní překlad)

Za toť pak mám, že jest to dobré pro nastávající potřebu, [totiž] že jest dobré člověku tak býti.[...] Ale totoť pravím, bratří, poněvadž čas ostatní jest ukrácený, aby i ti, kteříž mají ženy, byli, jako by jich neměli, ...“ (Kralická Bible)

Pavel však v listě Tesalonickým takový názor vyvrací:

Pokud jde o příchod Pána Ježíše, kolem něhož budeme shromážděni, prosíme vás, bratří, abyste se nedali snadno vyvést z rovnováhy nebo vylekat nějakým projevem ducha nebo řečí či listem, domněle pocházejícím od nás, jako by den Páně měl už nastat. Žádným způsobem se nedejte od nikoho oklamat (2. list Tesalonickým 2:1–3a)

Pavel neočekával brzký příchod Ježíše. Nastávající potřeba, o které píše, je spíše duchovní potřeba, která vládne ve světě. Je tím proto myšlena tíseň – „potřeba lidské síly“ neboť dělníků je málo. Ježíš byl neúnavný v nasazení se za věčný život lidí; viděl, že jsou jako ovce bez pastýře. Mnoho lidí ve svém životě bloudí a nezná cestu k pravdivému životu. V této potřebě můžeme jako křesťané pomoci, a proto je dobré být co nejvíce volní a k dispozici. Proto Pavel své bratry a sestry nežijící v manželství povzbuzuje, aby v tomto stavu zůstali.

Pavlův pokyn Timoteovi v 1. listě Timoteovi 5:11–15, aby se mladé vdovy provdaly, není v rozporu s jeho myšlenkami v 1. listě Korintským 7. Ani na tomto místě nedává manželství přednost před svobodným stavem, ale doporučuje ho v kontrastu k pochybným a škodlivým činnostem popsaných ve 13. verši. Jistě všechny mladé vdovy nebyly stejné (ani jich nebylo tolik), ale zřejmě některé z nich péče církve o jejich potřeby vedla k nespořádanému životu a nakonec až k odvrácení se od Krista. V tomto kontextu Pavel píše, že je lepší, aby se znovu vdaly a věnovaly se povinností matky a ženy v domácnosti, což bylo jejich

původní životní rozhodnutí.

⚓ 6 Svědectví z raně křesťanské literatury

V raně křesťanské literatuře najdeme odkaz, že velký počet křesťanů sloužil Bohu životem bez manželství:

Justin Mučedník, První apologie (okolo 155 n.l.): ...Mnozí muži a mnohé ženy o šedesáti a sedmdesáti letech, jenž ode mládí již Kristovy nauky následují, neposkvrněni dosavad ostávají; a takové já ze všeho druhu lidského ukázati se nabízím. Nač zajisté bych uváděl nescíslné množství těch, jenžto z prostopášnosti se vyvětivše (= vymanili, vysvobodili se) tomu se naučili? [6]

Athenagoras, Prosebný list za křesťany 33 (asi 177 n.l.): Mezi námi můžete najít mnohé muže i ženy, kteří stárnou jako svobodní v naději na bližší společenství s Bohem. Pokud zůstat ve svobodném stavu přibližuje k Bohu, zatímco oddávání se tělesným myšlenkám a tužbám vede pryč od Něho, v těch případech, kdy se straníme myšlenek, tím více odmítáme skutky.

Tertullianus, Proti Markiónovi, I, 29 (okolo 200 n.l.) „...ale jako lidé, kteří uznávají, vyhledávají a upřednostňují nedotčenost bez toho, aby odsuzovali manželství, ani jako protiklad dobrého k špatnému, nýbrž jako něco lepší v porovnání s něčím dobrým. Neopovrhujeme manželstvím, přesto jsme se ho zřekli. Nepředepisujeme nedotčenost, ale doporučujeme ji ...“

M. Minucius Felix, Oktavius (mezi 150 – 260 n.l.): „Ale my osvědčujeme mravní čistotu nikoli výrazem své tváře, nýbrž srdcem. Ochotně trváme ve svazku jediného manželství, a toužíce ploditi, známe buď jen jedinou ženu anebo žádnou. Hostiny, které pořádáme, jsou nejen mravné, ale i strážlivé. Nehovíme totiž hodování ani neprotahujeme hostiny pitím čistého vína, nýbrž veselost mírníme vážností. Cudně hovoříme a ještě cudnější majíce tělo, přemnoží z nás jsouce těla neposkvrněného, těší se spíše z věčného panenství, než se jím pyšní.“ [7]

⚓ 7 K otázce kněžského celibátu

Vidíme, že pro člověka není přirozené, když jsou kláštery a řády tvořeny společenstvím svobodných lidí stejného pohlaví, kteří se pokouší ovládat své touhy skrze život určený formalismem. Pro takový způsob života nenajdeme v Písmu žádný základ.

Je také velmi problematické vyžadovat od kněží žít život bez manželství, protože jsou skrze svůj úřad v jistém smyslu izolováni od svého „společenství“, čím postrádají bratrskou náklonnost, kterou křesťané ve svém společenství zažívají. Tento nebiblický a nepřirozený způsob života je výsledkem snahy sloučit úsilí o ctnosti s nekřesťanskou strukturou církve, která už často vedla mnoho kleriků k pokrytectví a závažným hříchům.

Hlavním důvodem pro zákaz uzavírání sňatků římskokatolickým kněžím nebyla snaha o křesťanské ctnosti. Zavedení celibátu v 11. století bylo spíše církevně-politickým opatřením. Mělo zajistit, aby církevní majetek zůstal v rukou římskokatolické církve, než aby byl rozdělen mezi děti kněží. Římskokatolická církev nechtěla ztratit svoji pozici největšího vlastníka pozemků.

8 „Kdo činí vůli Boží, to je můj bratr, má sestra i matka“ - jak bratrská láska mění rodiny

Tu přišla jeho matka a jeho bratři. Stáli venku a vzkázali mu, aby k nim přišel. Kolem

něho seděl zástup; řekli mu: „Hle, tvoje matka a tvoji bratři jsou venku a hledají tě.“ Odpověděl jim: „Kdo je má matka a moji bratři?“ Rozhlédl se po těch, kteří seděli v kruhu kolem něho, a řekl: „Hle, moje matka a moji bratři! Kdo činí vůli Boží, to je můj bratr, má sestra i matka.“ (Markovo evangelium 3:31–35)

V naší společnosti nacházíme častý jev, který musíme označit jako rodinný egoismus. Projevuje se tím, že „blaho“ vlastní (malé) rodiny je nejvyšším cílem. V takových rodinách je velmi malá připravenost otevřít se lidem zvenku, protože se každý věnuje svým nejbližším příbuzným, aby se zajistilo, že rodina bude držet pohromadě.

Přitom rodina drží pospolu pevněji, když spolupracuje ve sdílení se a pomoci těm, kteří to potřebují, nezávisle na příbuzenských vztazích a rozsahu této pomoci. Rodinný egoismus má špatné důsledky pro rozvoj dítěte. Děti jsou jím vedeny k soustředěnosti na své vlastní potřeby místo toho, aby se učily nezištné lásce. Těžko se naučí zastat se práv druhých nebo soucítit s utrpením a sdílet radost lidí mimo rodinu.

Od náboženských lidí často slyšíme, že není možné se setkávat s věřícími častěji než jedenkrát nebo dvakrát týdně, protože více společenství by bylo na újmu rodinnému životu. Tím činí to, co Ježíš kritizoval v podobenství o velké hostině: vlastní rodina a soukromý život mají v životě lidí prioritu a věčné věci jsou jim podřízeny. Smutným výsledkem je, že dnešní život ve „společenstvích“ je ve své podstatě omezen na návštěvu setkání, která jsou od soukromého života lidí oddělena.

Ježíš nás učil, že duchovní sounáležitost mezi těmi, kteří ho následují a činí Boží vůli, má větší hodnotu než rodinná pouta (viz výše citované biblické místo). V náboženském světě to bývá většinou zcela opomíjeno. I když se lidé oficiálně nazývají „bratr“ a „sestra“, nežijí v bratrské lásce. Většina se po shromáždění vrací do svého soukromého života. Sotvakdo ví, co je v srdci druhého, v co věří nebo jak tráví svůj čas. Nedostatek boje o vlastní svatost nedává základ v něm pomoci druhým. Lhostejnost a nedostatek lásky bývají ospravedlňovány tím, že každý má sám vědět, co dělá, nikdo se nemá vměšovat do života druhých.

V novozákonní době bylo pro křesťany normální se denně scházet a sdílet spolu i svůj majetek.

Vytrvale poslouchali učení apoštolů, byli spolu, lámali chléb a modlili se. Všech se zmocnila bázeň, neboť skrze apoštoly se stalo mnoho zázraků a znamení. Všichni, kteří uvěřili, byli pospolu a měli všechno společné. Prodávali svůj majetek a rozdělovali všem podle toho, jak kdo potřeboval. Každého dne pobývali svorně v chrámu, po domech lámali chléb a dělili se o jídlo s radostí a s upřímným srdcem. Chválili Boha a byli všemu lidu milí. A Pán denně přidával k jejich společenství ty, které povolával ke spáse. (Skutky apoštolů 2:42–47)

Když porozuměli, že Ježíš dal svůj život za spásu lidí, bylo jim jasné, že sdílení svých životů v této láskyplné a nezištné odevzdanosti je cestou, ke které nás osvobodil.

Podle toho jsme poznali, co je láska, že on za nás položil život. A tak i my jsme povinni položit život za své bratry. (1. Janův list 3:16)

Důvěra a otevřenost roste tam, kde můžeme nahlédnout do života svého bratra nebo sestry a vidět, že nehledá své vlastní dobro, ale Boží vůli.

Skrze denní společenství mohli křesťané jeden druhého hluboce poznat a pomoci si vzájemným povzbuzováním, napomínáním a utěšováním zůstat na úzké cestě. Ani tam, kde se jednalo o majetek, jejich připravenost ke sdílení nekončila. Tuto lásku mohli lidé v jejich okolí poznat jako jasné znamení, že tady

působí jiný Duch a že Boží láska buduje základ jejich společného života.

Všichni, kdo uvěřili, byli jedné mysli a jednoho srdce a nikdo neřikal o ničem, co měl, že je to jeho vlastní, nýbrž měli všechno společné. Boží moc provázela svědectví apoštolů o vzkříšení Pána Ježíše a na všech spočívala veliká milost. (Skutky apoštolů 4:32-33)

Můžeme předpokládat, že velká část z tisíců lidí, kteří se tehdy v Jeruzalémě obrátili, žila v manželství. Křesťanské rodiny sdílely svůj život ve společenství se všemi ostatními věřícími. A tak nikdo nemusel nést sám břímě svých duchovních, rodinných nebo finančních starostí. Je smutné, že Ježíšova slova v Matouši 18:20 jsou dnes často citována jako jedna z možných definic života ve společenství. Tehdy nikdo nemyslel, že setkávání dvou nebo tří rodinných příslušníků je již společenstvím. Z Nového zákona se dovídáme, že existovalo množství „domácích společenství“, kde se církev shromažďovala v domě nějakého věřícího nebo věřící rodiny. [8]

Pro rozvoj dítěte je velkým požehnáním vyrůstat v takovém prostředí. Děti se mohou od malička učit nestavět se do centra pozornosti a ani nejsou svými rodiči a prarodiči do centra pozornosti stavěny. Jsou vychovávány se podřizovat, být skromné a štědré. Jsou tak nejlépe připraveny činit Boží vůli se služebným postojem a rozvíjí tak schopnost dělat v životě vlastní rozhodnutí.

Myšlenka rozhodnout se pro život bez manželství může být lidem v náboženských skupinách cizí také z důvodu, že bratrská láska jako znak křesťanů zde zpravidla schází. Důsledkem toho je, že svobodní lidé zůstávají osamělí. Určité „řešení“ se jim nabízí na „setkáváních svobodných“, která mají mimo jiné za cíl, aby ještě pár svobodných lidí přece jen našlo partnera. Kvůli zprostředkování partnerů jsou organizovány také „církevní“ aktivity, což ještě více dokládá světský charakter těchto „církví“.

Považujeme to jako laciný způsob utišení svědomí a vyhnutí se skutečnému řešení, kterým by bylo otevřít svůj život každému bratru a sestře a navrátit se k biblickému příkladu života v církvi.

Křesťanské společenství je vedeno Duchem Kristovy lásky a odevzdanosti. Jako křesťané se dáváme do služby bratrům a sestrám s tím, kdo jsme a co máme. Tímto způsobem může každý dostat pomoc, kterou na své cestě k Bohu potřebuje. Také pozemské starosti a potřeby neseme společně. I ti, kteří nemají žádné věřící rodinné příslušníky nebo jsou svobodní, se účastní denního sdílení a podpory naší velké rodiny víry, církve, každý se podílí vzájemným dáváním a přijímáním. A tak zakoušíme naplnění Ježíšova zaslíbení svým učedníkům:

Petr řekl: „Hle, my jsme opustili, co bylo naše, a šli jsme za tebou.“ On jim řekl: „Amen, pravím vám, není nikoho, kdo opustil dům nebo ženu nebo bratry nebo rodiče nebo děti pro Boží království, aby v tomto čase nedostal mnohokrát víc a v přicházejícím věku život věčný.“ (*Lukášovo evangelium 18:28-30*)

Úsilí po stejné bratrské lásce k sobě navzájem nás vyznačuje jako bratry a sestry ve víře (1. list Korintským 12:25). Zažíváme spolu hluboké duchovní vztahy, které vznikají jako výsledek Božího působení v nás a mezi námi. Přes mnohé boje je jednodušší rozhodnout se pro život bez manželství, zůstat v tom věrní a tak být schopní se svobodně věnovat službě lidem pro jejich věčný život. Posiluje nás a naplňuje vděčností vidět, jak Bůh proměňuje naše odříkání v požehnání.

Dobře víme z naší vlastní zkušenosti, že takové rozhodnutí není jednoduché, protože naše společnost je prostoupena vyvyšováním sexuality a slibuje nalezení nejvyššího naplnění v sexuálním vztahu. Tomuto vlivu je většina lidí vystavena už od svého dětství a je těžké se mu vyhnout.

Tím více bychom chtěli pozvat každého člověka poznat alternativu, kterou nám Ježíš nabízí ve své církvi. Jak odlišná je církev od světa a jak hluboce je s ní Ježíš spojen a ztotožněn, je vyjádřeno v listě Efezským 5:25–32

Muži, milujte své ženy, jako si Kristus zamiloval církev a sám se za ni obětoval, aby ji posvětil a očistil křtem vody a slovem; tak si on sám připravil církev slavnou, bez poskvrny, vrásky a čehokoli podobného, aby byla svatá a bezúhonná. [...] Nikdo přece nemá v nenávisti své tělo, ale živí je a stará se o ně. Tak i Kristus pečuje o církev; vždyť jsme údy jeho těla. Proto opustí muž otce i matku a připojí se k své manželce, a budou ti dva jedno tělo. Je to velké tajemství, které vztahují na Krista a na církev.

Související témata

- Čistota ve vztazích, pocitech a myšlenkách
- Rozvod a nové manželství z pohledu Bible

Pokud máte myšlenky nebo otázky k tomuto textu, budeme rádi, když nám napíšete

E-mailová adresa

Zpráva

Odeslat

Poznámky:

1. Paralela v Matouši 10:37–38 vysvětluje, v jakém smyslu Ježíš používá slovo „nenávidět“: “Kdo má rád otce nebo matku víc než mne, není mne hoden; a kdo má rád syna nebo dceru víc než mne, není mne hoden”... Naši nejbližší příbuzní a ani náš vlastní život by neměl být důležitější než On
2. <http://internet-filter-review.toptenreviews.com/internet-pornography-statistics.html>
3. Viz: http://www.guttmacher.org/pubs/fb_IAW.html
4. V řeckém textu je zde slovo pyroō (pálit, hořet). V Bibli se vyskytuje více než dvacetkrát, ale nikdy ne ve smyslu sexuálních tužeb. V přeneseném smyslu toto slovo používá Pavel i v 2. listě Korintským 11:29, kde je vyjádřením pro hluboké vědomí zodpovědnosti, starosti a soucitu se svými bratry a sestrami ve víře.
5. Následující důvody nasvědčují tomu, že se oba zasnoubili: A) Způsob, jakým Pavel ve verších 36–38 k dané otázce přistupuje předpokládá, že se snoubenci nacházeli v situaci, ve které pro ně nebylo jasné, jak se mají rozhodnout: Mají se provdat/oženit nebo se mají své plánované svatby vzdát? Svatba obvykle následovala hned po zasnubách. Musel k tomu být zvláštní důvod, proč znovu zpochybnili už plánovanou svatbu. Důvod pro to najdeme v Ježíšově volání ho následovat, které ochotně poslechli. Chtěli se tedy vědomě ptát na Boží vůli pro svůj život. B) Není pravděpodobné, že by tyto verše mluvily o zasnoubení, které by uzavřeli po určitém čase po obrácení. Křesťané by ještě před zasnoubením vážně přemýšleli, zda nemají zůstat ve stavu bez manželství, ve kterém byli povoláni. V takových případech by Pavel otázku znovu neotvíral, tak jako tak už bylo všechno před Bohem promyšleno.
6. Sušil, František: „Sv. Justina, filosofa mučovníka, Obrana I. K Antonínovi Piovi.“ Spisy Apoštolských otců, ed.

Sušil, F., Praha: Kněhtiskárna Cyrillo-Methodějské, 1874 (str. 252-295)

7. Markus Minucius Felix: Oktavius, překl. a pozn. Ferdinand Stiebitz, Praha: Ladislav Kuncíř, 1940 strana 80

8. Viz Římanům 16:3-6,10-11,14-15; Koloským 4:15, Filemonovi 2

© 2021 www.krestane.info - Všechna práva vyhrazena.

Uvedená biblická místa jsou převzata z Bible :

Písmo svaté Starého a Nového zákona : český ekumenický překlad © 1987 - 2009 .

Odkazy a obsah článků (v nezměněné formě s uvedením zdroje) mohou být šířeny pro nekomerční účely.

Publikování anebo šíření obsahu těchto webových stránek v jiné formě anebo pro jiný účel podléhá našemu souhlasu.

Webová stránka může obsahovat odkazy na internetové stránky třetí strany.

Jejich zveřejnění neznamena, že jejich obsah schvalujeme, přijímáme anebo s ním souhlasíme.